

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

תוכן

- א. לקדשים בהדיא כתיב בהו שור או כשב פרט לכלאים ... למעשר תחת תחת יליף מקדשים.....1
- ב. עד שיהא הוא שור ובכורו שור ... כלאים מבעיא.....2
- ג. אין פודין לא בעגל ולא בחיה ולא בשחוטא ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי..3
- ד. הרי עלי עולה יביא כבש ... יביא תור או בן יונה.....4
- ה. הרי עלי עולה והפריש שור ובא אחר וגנבו פטר עצמו בכבש.....4
- ו. מכרו חוץ מאחד ממאה שבו או שהיתה לו בו שותפות.....5
- ז. השוחט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה.....6
- ח. חוץ מדבר הניתר עמו בשחיטה ... חוץ מקרנה חוץ מגיזותיה משלם תשלומי ארבעה וחמשה.....6
- ט. הגונב הקיטעת ואת החיגרת ואת הסומא וכן הגונב בהמת השותפין חייב.....6
- י. ושותפים שגנבו ... כאן בשותף שטבח לדעת חבירו כאן בשותף שטבח שלא לדעת חבירו.....7
- יא. מכרה חוץ משלשים יום חוץ ממלאכתה חוץ ... גנבה קטעה ומכרה ... תיקו.....7
- יב. גנב ונתן לאחר וטבח גנב ונתן לאחר ומכר.....8

דף עח.

א. לקדשים בהדיא כתיב בהו שור או כשב פרט לכלאים ... למעשר תחת תחת יליף מקדשים

כבר התבאר לעיל דף עז: שהכלאים פסולין¹ לקרבן אף על פי שאין בהם מום שנאמר (ויקרא כב פסוק כז) שור או כשב או עז פי יולד עד שיהיה כל מין ומין בפני עצמו לא שיהיה מעורב מכבש ועז, והרי הוא מי"ד האסורין למזבח.

¹ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ג הלכה ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

הנדמה² אף על פי שאינו כלאים הרי הוא פסול למזבח, כיצד רחל שילדה כמין עז ועז שילדה כמין כבש, אף על פי שיש בו מקצת סימנין הואיל והוא דומה למין אחר פסול כבעל מום קבוע, שאין לך מום קבוע גדול מן השינוי. ונראה³ שאם הקדישו או שחטו חייב משום לאו⁴ שנאמר (ויקרא כב פסוק כ) פל אֲשֶׁר בו מום לא תקריבו וגו' שהוזהרנו מהקדיש בהמה שיש בה מום לגבי המזבח, ולוקה על הקדשו כיון שע"י דיבורו יוצא מחול לקודש⁵.

ולמרות שהכל נכנסין⁶ לדיר להתעשר⁷, מעשר בהמה, בין תמימים בין בעלי מומין, וכל איסורי מזבח, מכל מקום הכלאים⁸ והנדמה⁹ כשם שפסול לקרבן, כך פסולים למעשר.

ב. עד שיהא הוא שור ובנורו שור ... כלאים מנעיא

² רמב"ם שם הלכה ה

³ עיין במשנה למלך שם שכתב "דבכלל בעל מום הוא"

⁴ ל"ת צא וצב צג צד בסה"מ

⁵ רמב"ם איסורי מזבח פ"א ה"ב ולהכי לא הוי לאו שאין בו מעשה שאע"ג שאינו אלא דיבור עכ"פ כיון שע"י דיבורו אתעביד מעשה שיוצא מחול לקודש חשיב יש בו מעשה ערוך השולחן העתיד שם סי' נ סעי' ד בשם הלח"מ ועיין מנחת חינוך מצוה רפה אות ד שכתב "ובאמת משכחת לה גם בלאו הזה דלא יהיה קדוש אלא במעשה ולוקין עליו, כגון שני שעירי יום הכיפורים שהגרייל עליהם ואחד הוא בעל מום, ושם לא משכחת שיהיה קדוש בפה רק על ידי הגרלה, עיין ביומא מ' ע"ב הגורל עושהו הטאת ואין השם עושהו הטאת, וכן פסק הרמב"ם פ"ג מעבודת יום הכיפורים ה"ג דהגרלה מעכבת, א"כ אין לך מעשה גדול מזה, וקודם שהגרייל בודאי אינו חייב משום בל תקדיש לדברי הכל כמבואר בתמורה ו' ע"ב, א"כ אם הגרייל על בעל מום חייב מלקות משום בל תקדיש ועיי"ש אות ה

⁶ רמב"ם הלכות בכורות פרק ו הלכה יד

⁷ שמצות עשה להפריש אחד מעשרה מכל בהמות מהורות שיוולדו לאדם בכל שנה ושנה, ואין מצוה זו נהנת אלא בכקר וצאן בלבד שנאמר וכל מעשר בקר וצאן וגו'. ודין מעשר בהמה שיהיה נשחט בעזרה וזרקין את דמו וזיקה אחת כנגד היסוד ומקמירין אימוריו, ושאר הבשר נאכל לבעלים בירושלים כשאר קדשים קלים ואין לכהנים בו כלום אלא כולו לבעלים כפסח, ואם היה בעל מום בין שנפל בו מום בין שהפרישו בתחלה במומו הרי זה נאכל בכל מקום. שם הלכה א ד

⁸ וכן הטריפה, ויוצא דופן, ומחוסר זמן, שכל אלו פטורין מן המעשר, וכן היתום שמתה אמו או נשחטה עם לידתו אינו מתעשר, ודברים אלו מפי השמועה הם. שם

⁹ ולכאורה הנדמה מכיון שפסולו כבעל מום כמו שהתבאר מהמשנה למלך, אם כן לכאורה כשר למעשר אולם בבכורות נז ילפינן ליה מאו עז פרט לנדמה ועיין בחי' הגר"ח החדש על הש"ס (בכורות יב). שכתב נמי דנפק"מ לענין מעשר שחל אף על בעל מום, אבל מטעם נדמה לא חל דהוי ככלאים ויוצא דופן.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

רחל שילדה¹⁰ כמין עז או עז שילדה כמין רחל¹¹ פטור מהבכורה, שנאמר (במדבר יח פסוק יז) אַךְ בְּכוֹר שׁוֹר עַד שִׁיחִיהָ הוּא שׁוֹר וּבְכוֹרוֹ שׁוֹר כְּלוֹמֵר דומה לאמו, ואם היה בו מקצת סימני אמו הרי זה בכור, דהו"ל דומה לאמו אלא שזה הוא בעל מום קבוע שאין לך מום גדול משנוי ברייתו.

בכור שהוא כלאים אינו קדוש¹².

ג. אין פודין לא בעגל ולא בחיה ולא בשחוטתה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בנוי

כבר התבאר במסכת יומא דף מט: שמצות עשה¹³ לפדות כל אדם מישראל פטר חמור בשה או בשויו בכסף¹⁴, כלומר עייר שנולד ראשון לאמו, שהוא חמור היוצא ראשון מרחם האתון, והייבים לפדות ולתת את הפדיון את השה לכהן. לאחר הפדיון, אין קדושה לא בחמור ולא בפדיונו, אלא שהפדיון ממונו של כהן הוא. אם אין בעל החמור רוצה לפדותו עורף את ראשו וקוברו.

¹⁰ שו"ע ונו"כ יו"ד ה

¹¹ פירש"י לאו רחל ממש דהא נקבה לא נתקדשה בבכורה אלא מין רחל. מ"ז שם א

¹² 36. להלכה במאירי כאן ובראבי"ה סי' אלף קנד. הרמב"ם ושו"ע השמיטו, ובכתבי הגר"ז תמורה יא א כ' שם' מזה שכלאים חייבים בבכורה, ובספרי דבי רב לספרי דלהלן ורא"מ הורוויץ בשו"ת מלבושי יום טוב ח"ב יו"ד סי' כה אות ה' כ' שהדין כלול במש"כ שנדמה פטור, שאם נדמה פטור כ"ש כלאים, ועי' ס' שאר יוסף ח"ו עמ' קלד ואילך. ועיין ספרי במדבר יהי ז ובמלבי"ם שם

¹³ רמב"ם ודרך אמונה הלכות ביכורים פרק יב הלכה א – ב, ה וש"י יו"ד שכא א ב

¹⁴ שאם אין לו שם לפדותו, פודהו בשווייו. (ואז יכול לפדות בכל דבר), ונותן דמיו לכהן. לא אמרה תורה להחמיר עליו, שהקדש ושאר דברים נפדין בכל דבר ופטור חמור לא יהא נפדה רק בשה ולא בשויו. אלא להקל עליו שאם היה לו פטר חמור שששה עשרה סלעים יש לו לפדותו בשה שוה דינר. בד"א כשהיו דמי פטר חמור מג' זוזין ומעלה, אבל אם היו דמיו פחות מג' זוזין, אין פודין אותו אלא בשה או בג' זוזין; ועין יפה לא יפחות מסלע, ועין רעה בחצי סלע, ובינונית בג' זוזים. הגה: ופודין בשה אחד כמה פעמים, כגון אם חזר וקנאו מן הכהן, או במקום שיש לו ספק פטר חמור, שדינו שמפריש עליו מלה והוא שלו שו"ע ונו"כ שם ה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

אין פודין לא בעגל או כל בהמה טהורה חוץ משה, ולא בחיה ולא בשה שחוטט¹⁵ ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי¹⁶, שנאמר תפדה בשה ואין קרוי שה אלא כבשים ועזים חיים בלבד¹⁷. ואף בדיעבד אינו פדוי. ואם פדה בספק טריפה יחזור ויפדה בלי ברכה.

דף עח:

ד. הרי עלי עולה יביא נבש ... יביא תור או בן יונה

הנודר סתם מביא¹⁸ מן הגדולים שבמין שנדר, ואם אותו המקום רגילין לקרות בסתם לאחד מן המינין מביא כאנשי המקום, כיצד נדר עולה מן הבקר¹⁹ יביא שור, אמר הרי עלי עולה אם דרך אנשי המקום לקרות עולה סתם אפילו לעולת העוף מביא פרידה אחת תור או בן יונה²⁰, ואם דרכן שאין קורין עולה סתם אלא לעולת בקר יביא שור וכן כל כיוצא בזה.

ה. הרי עלי עולה והפריש שור ובא אחר וגנבו פטר עצמו

בנבש

¹⁵ אף על גב דפר אפי' שחוטט נקרא פר כמש"כ רבנו בפ"ה מעבודת יוה"כ הי"ג אבל כאן בשה ילפי' מפסח דשחוטט לא נקרא שה וכן טרפה וכן כל הני דפסולין בפסח

¹⁶ יש ב' מיני כוי יש כוי שהוא בריה בפני עצמה ולא הכריעו בו חכמים אם הוא חי' או בהמה ויש כוי הבא מתיש וצבי וכאן שניהן פסולין כוי שהוא בריה פסול משום שלא הכריעו בו חכמים אם הוא מין שה או לא [ולפי"ז אין פסול אלא מספק] וכוי הבא מתיש וצבי פסול דלא עדיף מכלאים

¹⁷ דילפינן שהשה מפסח פרט לכל השמות האלו ו

¹⁸ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק מז הלכה ג

¹⁹ דברי רבינו ז"ל נראה דאם אמר הרי עלי עולת בקר צריך שיביא המוכר שבמין בקר דהיינו שור ולא עגל אבל כשאמר סתם הרי עלי עולה אף על פי שלשון עולה כולל עולת בקר ועולת צאן יכול להביא הפחות דהיינו הכבש ולא נאמר לו הבא המעולה דהיינו עולת בקר. וזה מבואר בלשונו שכתב אם דרך אנשי המקום לקרות עולה סתם אפילו לעולת העוף מביא פרידה אחת מדקאמר אפי' לעולת העוף משמע דקורין לעולת בהמה לעולם עולה סתם אלא משום דקורין ג"כ לעוף יכול להביא הפחות וזהו שאמרו במשנה בסוף מנחות הרי עלי עולה יביא כבש כלומר דיביא הפחות דהיינו עגל ולמה נאמר לו שיביא שור שהוא המעולה. וי"ל שאין זה דרך כבוד להביא לגבוה אלא המעולה שבמין אבל כשאומר עולה יכול להביא מן המין שירצה אפי' שהוא הקטן דדרך כבוד דמזה המין רוצה להביא ולא מאחר אבל באותו המין מיהא דרך כבוד הוא שיהיה המעולה. לח"מ

²⁰ ובגמרא מנחות קה. על מח' ת"ק וראב"ע ולא פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה,

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

אמר הרי עלי עולה²¹ והפריש שור ונגנב פוטר עצמו בשה, אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע ואם נפסל לא יביא בדמיו אלא שור.

י"א²² שכן הדין בכל מקרה בו גנב חפץ מצוה יקר ומהודר, שאם אינו יכול להחזירו בעינו או שנפסל, יוצא בהשבת חפץ שיוצא ידי חובה, למרות שאינו מהודר, וכגון שגנב אתרוג מהודר ופסלו, שיכול להחזיר אתרוג כשר לברכה. וי"א שחייב להחזיר כמו שגנב שהרי שוה כסף הפסידו.

אולם אם²³ לקח אתרוג ממוכר אתרוגים ונפסל בידו בפשיעה או בשוגג הכל מודים שחייב לשלם לו כפי שווי אתרוג זה שנפסל בידו זולת אם היה מחמת אונס ובזה אם גנבו חייב גם באונס.

ו. מנרו חוץ מאחד ממאה שבו או שהיתה לו בו שותפות

גנב ומכרו²⁴ חוץ מאחד ממאה שבו פטור מתשלומי ארבעה וחמשה, כדרך שיבואר להלן.

²¹ רמב"ם שם הלכה ז

²² במשנה למלך שם נסתפקתי במי שקנה אתרוג בדמים יקרים מפני חשיבותו ובא אחד ונגנבו ממנו ופסלו אי מצי גנב פטר נפשיה בנתינת אתרוג אחר כשר אף שאיננו חשוב כמו האחר משום דאמר ליה אתרוג זה אי לא משום מצוה איננו שוה כי אם זו או דילמא מצי אמר ליה אנא בעינא למיעבד מצוה מן המובחר. ונראה שיש להביא ראיה לדין זה מההיא דאמרינן בפ' מרובה (דף ע"ח) בעי רבא הרי עלי עולה והפריש שור ובא אחר ונגנב מי פטר גנב נפשיה בכבש לרבנן בעולת העוף לראב"ע מי אמרינן עולה קבל עילויה או דילמא מצי אמר ליה אנא מצוה מן המובחר בעינא למיעבד הדר פשט גנב פטר עצמו בכבש לרבנן בעולת העוף לראב"ע ע"כ. הרי דטענה דבעינא למיעבד מצוה מן המובחר אינה טענה וא"כ בגדון דידן נמי יכול גנב למיפטר נפשיה באתרוג שיוצא בו ידי חובה. אך כד מעיינינן שפיר נראה דלא דמי כלל משום דשאני התם דשור זה שהפריש אין לו דמים דהא קי"ל דהמוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום נמצא שאין חיובו של הגנב אלא משום תשלומי של הנודר ומש"ה פטר נפשיה בכבש לרבנן ובעולת העוף לראב"ע אבל הכא גבי אתרוג מצי למימר הנגזל אנא הוה מזביננא ליה בדמים יקרים כמו שלקחתי אותו ונמצא שיש כאן חיוב דמים שהפסידו. שוב שמעתי שמהר"ם מיניץ / סי' קיג / נשאל בדין זה והביא ראיה זו דפ' מרובה יע"ש. וכן בבאר היטב תרנו ד. וז"ל כתב הרמ"מ מי שקנה אתרוג גדול יפה בדמים יקרים ובא אחר ופסלו אין חייב לשלם אלא אתרוג קטן לצאת בו מיהו מה ששוה הגדול יותר מהקטן אחר החג חייב לשלם לו ע"ש ועיין בכנה"ג אבל בתשובת חכם צבי סימן ק"ך חולק עליו וכתב דחייב לשלם דמי האתרוג ע"ש וכן הסכים בתשו' שבות יעקב ח"ב סימן כ"ט ע"ש. וכן שו"ת שו"מ מהדו"ג ח"ג סי' ל"ג, שו"ת מהר"ם שיק סי' שכ"ט, שו"ת טוב טעם ודעת מהדו"ק סי' רל"ב, וע"ע פוסקים בכנה"ח סק"ג. ועיי"ש בשערי תשובה ד ובפמ"ג (מ"ז סק"א) כותב שכל זה בפסל האתרוג כמזיד אבל בפסלו בשוגג יכול לפטור עצמו בדמי אתרוג פשוט אף לשיטת החכם צבי ודעימיה

²³ פמ"ג מ"ז סק"א. וע"ע בפמ"ג הנזכר בענין החוטף אתרוג מחבירו ואומר לו לאחר החג הרי שלך לפניך אי מצי למיפטר נפשיה בזה.

²⁴ רמב"ם הלכות גניבה פרק ב הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ג 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

ז. השוחט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר משלם תשלומי

כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה

השוחט ונתנבלה²⁵ בידו, והנוחר והמעקר משלם תשלומי כפל בלבד.

ח. חוץ מדבר הניתר עמו בשחיטה ... חוץ מקרנה חוץ

מגיזותיה משלם תשלומי ארבעה וחמשה

גנב²⁶, ומכרו ושייר במכירה כגון שמכר חוץ מאחד ממאה בו בבשרו²⁷, או חוץ מידו או רגלו²⁸, כללו של דבר ששייר בו דבר הניתר עמו בשחיטה²⁹, פטור מתשלומי ארבעה וחמשה.

ואם מכרו חוץ מגיזתו או חוץ מקרניו חייב בתשלומי ארבעה וחמשה שאין אלו ניתרין עמו בשחיטה. וי"א³⁰ שכל שיור אינו חייב בד' וה' ואפילו שייר גיזה או קרן.

ט. הגונב הקיטעת ואת החיגרת ואת הסומא וכן הגונב בהמת

השותפין חייב

²⁵ שם הלכה ח

²⁶ שם הלכה יא

²⁷ כמו שפירש"י בסוגיא, והרב בעל דרישה ז"ל חו"מ שג, כתב דאשמועינן במ"ש חוץ ממאה שבה דאפי' לא שייר דבר מסויים הוי שיור

²⁸ קשה דלמה לו לרבינו להאריך בכל זה לימא לישנא דמתני' סתם ודברי רב דאמר עלה דהיינו דבר הניתר עמו בשחיטה ותו לא ואנן שמעינן דהיינו אפי' כל שהוא וכל שכן ידה ורגלה שהוא אבר שלם

²⁹ וכי היכי דלא נטעי במ"ש חוץ מידה או מרגלה דהיינו דוקא דבר המעכב בשחיטה כגון ידה ורגלה מן הארכובה ולמעלה קא משמע לן אחר כך כללו של דבר ששייר בו דבר הניתר בשחיטה פטור וכסברת רב. הלכה למשה שם

³⁰ הרא"ש ז"ל כתב דקי"ל כרבנן דבריתא דחוץ מקרניו ואפילו חוץ מגיזותיה הוי שיור ופטור מדו"ה והביאו הטור בנו ז"ל בחו"מ סי' שג שם וכן משמע מדברי הרמ"ה שהביא הר"ן ז"ל כמ"ש בשלטי הגבורים. ויעוי' ביד מלאכי ח"א אות תקנ"ט יעו"ש מה שהאריך בזה בבקאות נפלא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

הגונב טריפה³¹ או קטעת או חגרת או סומה או בהמת השותפין וטבח או מכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה.

י. ושותפים שגנבו ... כאן בשותף שטבח לדעת חבירו כאן בשותף שטבח שלא לדעת חבירו

שותפין שגנבו³² שניהם כאחד³³, אם טבח אחד מהן או מכר מדעת חבירו, משלמין תשלומי ארבעה וחמשה, ואם עשה שלא מדעת חבירו, פטורין מתשלומי ארבעה וחמשה, וחייבין בכפל אם שניהם הוציאוה מרשות בעלים הוציאה אחד מדעת חבירו פטור חבירו מכפל שאין שליח לדבר עבירה³⁴.

יא. מכרה חוץ משלשים יום חוץ ממלאכתה חוץ ... גנבה קטעה ומכרה ... תיקו

גנב וקטע ממנה אבר ואחר כך מכרה³⁵, או שמכרה חוץ ממלאכתה, כלומר שאם תרצה לשוחטה שחוט מיד, ואם תעשה מלאכה המלאכה היא שלי או שמכרה חוץ משלשים יום שאעשה בה מלאכתי, אין מוציאין ממנו תשלומי

³¹ שם הלכה ט

³² שם הלכה יד

³³ מ"מ שם

³⁴ דדוקא גבי טביחה אמרינן בפרק מרובה או לרבות שליה עכ"ל בסמ"ג עשין ע"ב וז"ש הרב המגיד ז"ל שותפין שגנבו פירוש שגנבו שניהם כאחד וכן כתב בספר אסיפת זקנים בפ"ק דף י' ע"ב. הלכה למשה שם.
³⁵ כתב מהרש"ל סי' ל' דוקא קטע בשר מגופה אבל בקרניה וגיזה לא אפי' לת"ק יעו"ש ועוד בעי ר' ירמיה שם אם מכרה חוץ מעוברת ולמ"ד עובר לאו ירך אמו דלמ"ד עובר ירך אמו לא תבעי ליה שודאי שייר בה. ולכאורה נראה דלכך רבינו לא נקט לה דלשיטתיה אויל דס"ל דעובר ירך אמו הוא וכיון שכן דבר פשוט הוא ואי"צ לאומרו כמ"ש לעיל בפ"ט ובפ"א מהלכות נזקי ממון דין י"ב. אבל שם הוכחתי לדעת רבינו ז"ל דסבירא ליה כמאן דאמר עובר לאו ירך אמו ולפי זה צ"ע הכא למה לא הביא האי בעיא דחוץ מעוברת וכמו שכבר הקשה הכי מהרש"ל ז"ל סי' ל' אם לא שנאמר שלא היה כתוב בעיא זו אצלו וצ"ע. הלכה למשה שם. והנה משמעות רבנו בסמוך הי"א כללו של דבר כל ששייר דבר הניתר עמו בשחיטה פטור משמע דעובר חשיב שיור. וכ"כ בשיטה מקובצת בשם המאירי שייר עוברת יראה שאינו חייב שהרי ניתר עמה בשחיטה. מרכבת המשנה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בבא קמא

ארבעה וחמשה, ואם תפש הניזק אין מוציאין מידו. וי"א³⁶ שכיון שקנס הוא ואין בו העמדה בדין מוציאין מידו³⁷.

יב. גנב ונתן לאחר וטבח גנב ונתן לאחר ומכר

גנב³⁸ ונתן לאחר במתנה³⁹, או שנתן לאחר לטבוח וטבח, או שנתן לאחר למכור לו ומכר האחר, משלם תשלומי ארבעה וחמשה⁴⁰.

³⁶ השנות הראב"ד שם וכן הטור כתב בסי' ש"ג בשם הרא"ש ז"ל ובב"י השוה דעותיהם אולם עיין לה"מ דהרא"ש ז"ל אויל לטעמיה דסובר דבכל ספיקא דדינא אפילו דממונא אם תפס מפקינן מיניה וכדכתב הטור בשמו בסוף סי' שפ"ח יע"ש. אבל הראב"ד ס"ל כמש"כ במ"מ שם ביאור דבריו שהקנס אין אדם זוכה בו עד שעת העמדה בדין, מיהו אין זה קושיא לדברי רבינו אף על גב דהעמדה בדין בעינן משום דאי מודה מיפטר מכיון שכפר ובאו עדים והעידו בו סגי בהכי וב"ד גופייהו אמרו לא ידענא אם חייב אם פטור אנן לא מגבינן ליה מספיקא ואם תפס לא מפקינן מיניה כנ"ל לדעת רבינו, ומדברי ההשנות אתה למד שדעת הרא"ש ז"ל ג"כ בתיקו דממונן שאינו בענין קנס שאם תפס התובע אין מוציאין מידו והרמב"ן ז"ל חולק ואומר שכל תיקו האמור בממונן בגמרא כל שהנתבע מוחזק בדבר המוציא מחבירו עליו להביא את הראיה וכיון שאינו יכול להביא ראיה העמד ממונן אחזקתו ואפילו תפס התובע שלא בעדים מוציאין אותו מידו כיון שמודה שתפס והדין ספק אצלנו ולא מחמת הכחשת דבריהם אלא מחמת הדין עצמו הרי הבעיות כאילו נפשמו לקולא לנתבע והביא ראיות לזה ואינן מכריחות.

³⁷ ועיין מעשה רקח דכתב דכן דעת הרמב"ם וט"ס ברמב"ם,

³⁸ שם הלכה י

³⁹ שהמתנה בכאן בכלל מכירה משום דדומיא דטביחה הוא כל זמן שמשתמש לו. מ"מ שם

⁴⁰ שהרי יש שליה לדבר עבירה בטביחה ומכירה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

